

1105 – 5. november

Hvis hans barn forlater min lov ... da vil jeg hjemsóke deres synd med riset ... men min náde vil jeg ikke ta fra ham. Sal 89: 31–34.

Hvordan skal vi forstå dette? Her finner vi noe merkelig. Her tales det om når barna synder, og Gud derfor hjemsóker dem med ris og plager. Og så sies det at náden likevel ikke skal tas fra ham! Hvem er da denne «ham»?

Det ser vi av sammenhengen. I vers 28 leser vi: «Jeg setter ham til min førstefódde». Det er altså den førstefódde det tales om her. Og det fortsetter med: «Til evig tid vil jeg holde min náde fast overfor ham. Hans átt skal jeg la vare evig, og hans trone så lenge som himmelens dager». Og så kommer den teksten vi har foran oss i dag: «Men hvis hans barn forlater min lov ...»

Men her tales det jo om når Guds barn synder! Hvorfor knyttes da dette opp mot den náden som var lovet Sønnen? Jo, fordi den náden som er over barna, den har de bare i Sønnen. Pakten, eller kontrakten, som gir barna denne náden har Gud opprettet med Sønnen, «den førstefódde».

Han er vår Herre og garantist, vår stedfortreder og forsvarer hos Faderen. Han har «lagt ut» for oss. Har betalt skylden og tilfredsstilt rettferdighetskravet. Derfor skal náden for hans skyld være urokkelig, selv når barna synder.

Men legg merke til at det står: Hans barn. Det er de som «Gud har gitt ham», de som tror på Sønnen og ved troen er «forenet med ham». Ved troen holder de seg tett inntil ham, som barnet til moren. For at de i hans rettferdighet kan ha sin fred, sin tróst og sin rettferdighet.

Og disse har også hjertets barneforhold til ham. De vil ikke gå bort fra ham. De angrer og bekjenner sine synder for ham, og ville gjerne at de var ugjort. Det er disse som er «hans barn».

Men selv disse kan komme til å falle i synd så grusomt som det står her; at de (akkurat da, når dette skjer) forlater hans lov «og ikke vandrer etter mine bud» (som det heter videre i v. 31). Hva gjør Gud da? Jo, sier han, da vil jeg hjemsóke deres synd med riset og deres misgjerninger med slag. Men ikke ta fra dem náden. For det ville være det samme som at Gud tok sin náde fra ham som kjøpte denne náden for barnas regning.

Luther sier: «Når det ser ut for meg som om Gud er vred, som om han vil forkaste meg, da vil jeg svare: Hellige Far: Før du kan forkaste meg, må du først forkaste din egen elskede Sønn, Jesus Kristus. For han er min mellommann, min garantist. Han er min «løser», som har betalt for meg. Godtar du ham, da må også jeg gå fri».

Anvender vi så dette på oss, kan vi si: Du er kommet til Jesus. Du har begynt å tro på ham og gjerne vil være hans oppriktige barn. Men du ser at du er så syndig og stadig faller så grovt, at du tenker at Gud vil måtte overgi deg i en forherdet ánd. Husk da på dette:

Det han vil gjøre på grunn av dine synder, er at han vil hjemsóke deg med ris og plager. Først innvortes i din samvittighet, så lenge det er nok for å tukte deg. Og så også med mange slags utvortes prøvelser, hvis det er nødvendig.

Han vil straffe dine synder med ris og plager, men sin nåde vil han ikke trekke tilbake. For nåden bygger han på sin pakt med Sønnen. Om nåden taler han ikke med deg, men med ham som betalte for den, som er din mellommann, din forsvarer og garantist.

Nåden bygger på noe annet enn ditt mer eller mindre vellykte kristenliv, og kan derfor ikke trekkes tilbake på grunn av dine synder. For da ville det jo heller ikke vært nåde.

Når du så også får oppleve det han har truet med, du får kjenne riset og plagene, frykten og angsten. Så kan du nå likevel få tro sannheten i hans løfte om at du eier en evig nåde.

Når du har syndet og han hjemsøker deg med ris og plager, skal du altså ikke misforstå ham, og tro han er sint på deg. Han har jo sagt det på forhånd; at han vil hjemsøke din synd med ris og dine misgjerninger med plager, uten dermed å bli sint på deg. Dette bør du jo da vite, som en avtalt sak mellom Gud og deg; at du vil falle i synd, og få oppleve riset, men at nåden du lever under skal stå fast i all evighet.

Når du derfor kjenner på synden og riset, så treng deg gjennom det tykke mørket, og si i tillit og trøst: «Nådige Gud: La meg bare kjenne ennå sterkere og mer langvarig din vrede og ditt ris. Og jeg vil likevel ikke misforstå deg. Du har forutsagt dette; at du skal hjemsøke synden med ris og plager, men aldri trekke nåden tilbake. Og da vil jeg gjerne tåle dette». Da har du den rette, ydmyke kristne holdning og tro.

Noe ganske annet er disse som ikke får kjenne denne faderlige tilrettevisningen på grunn av synden, dette indre riset og plagene, angsten og frykten. Som bare lever dager og uker uten bekymring og uten denne redsel og frykten for synden. Eller kan leve selvsikker og fri i en eller annen bevisst kjødelig livsform. Men de er jo sikkert nok uekte barn. De er bare døde hyklere, dårlige jomfruer med en lampe som er gått tørr for olje.

Det vi taler om under denne teksten er barna. Disse som ofte har vanskelig for å tro. Som har svake og motløse, ofte fryktsomme hjerter. Men i Kristus søker de sin tilflukt og sin rettferdighet. Disse skal vite at de på tross av all sin skrøpeligheit får leve under nåden så lenge deres stedfortreder har nåde. Så lenge deres løsepenge er godkjent, har de en evig nåde.